

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν ἈΘῇναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαντεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 7^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 28 Ὀκτωβρίου 1900

Ἔτος 22^{ον}. — Ἀριθ. 45

Ο ΠΕΤΡΟΜΑΖΕΥΤΗΣ

[Μυθιστορία ὑπὸ ΑΙΜΕ GIRON]

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 36.)

— Ἐγὼ ὅμως θὰ προτιμοῦσα νὰ μείνω κοντὰ σας, ἀπεκρίθη ἡ Χρυσούλα. Γὰ νὰ ἰδοῦμε, ἂν πέθαινα ποῖος θὰ ἐσκοῦπιζε τὸ σπιτάκι, ποῖος θὰ ἐξεσκόνιζε τὰ συλλογὰς, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε γιὰ τὰ περιστέρια, ποῖος θὰ ἐφρόντιζε γιὰ σᾶς, νὰ σας κυττάξῃ, νὰ σας περιποιηθῇ, νὰ σας βοηθήσῃ, νὰ σας ἀγαπήσῃ; . . . Ἐπειτα . . . καταλαβαίνω ὅτι ἡ λύπη σας θὰ ἦταν φοβερὴ, ἂν πέθαινα . . .

— Σὰν νὰ τῷ ξεῦρες! εἶπε φαιδρῶς ὁ κ. Φραντζῆς.

Καὶ κατόπι, σκυθρωπάσας κάπως, ὁδάρεισε:

— Μοῦ φαίνεται, ὅτι κ' ἐγὼ θὰ πέθαινα σὲ λίγο. Κι' ἀλήθεια, πῶς θὰ ἠμποροῦσα νὰ ζήσω χωρὶς ἐσέ; Ἐσὺ δὲν εἶσαι τὸ πουλάκι, τὸ χελιδονάκι, ποῦ τριγυρίζει καὶ κελαδεῖ γύρω ἑστὴ φωλιά τοῦ γέρου κούκου; . . . Ἄ, ξέχασα! οἱ κούκοι δὲν ἔχουν φωλιὰς! . . . Μὰ τί χρειάζονται ἡ παρορμειώσεις; Ἐσὺ, μικρούλα μου, δὲν εἶσαι ἡ παρηγορία μου, ἡ ἀγάπη μου, ἡ ἐλπίδα μου, ἡ εὐτυχία μου ὅλη, ἡ αὐτὸ τὸν κόσμον ποῦ θὰ ἤμουν μόνος κ' ἔρημος σὰν τὸν κούκο; (Ἐδῶ περὶ ἡ παρορμειώσεις ἔρχεται καλὰ.) Μὰ στάσου, γιατί ἐπῆρε δροσιά. Ἀκούε τὴν αὖρα ποῦ σηκώνεται ἀπὸ τὸ ποτάμι;

Καὶ ὁ γέρον ἐκλινε πρὸς τὸ κοράσιον, διὰ νὰ σταυρώσῃ καλλίτερα ἐπὶ τοῦ στήθους του τὸ μάλλινον σάλι, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀνοίξῃ.

— Ἔτσι, εἶπε, νὰ σε ζεσταίνῃ περισσότερο.

— Εὐχαριστῶ . . . εὐχαριστῶ πολὺ, κύριε Φραντζῆ, ποῦ ἔχετε τέτοια ἰδέα γιὰ μένα, καὶ περισσότερο, ποῦ μοῦ το λέτε, ἀπήντησεν ἡ Χρυσούλα συγκινημένη. Τώρα ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη . . . εἰ λέγω; κανέναν ἑστὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε περὶ εὐτυχισμένος ἀπὸ μένα. Τὰ γλυκὰ σας λόγια μοῦ κάνουν πολὺ καλὸ, μὰ τόσῳ καλὸ, ποῦ θὰ με γειάνουν περὶ γρήγορα, περὶ σίγουρα καὶ ἀπὸ τὰ

δυναμωτικά ποῦ πέρνω . . . Ἀλήθεια, πόσα χρήματα κοστίζουν τὰ γιατρικά, πόσα χρήματα σᾶς ἐκόστισα, κύριε Φραντζῆ!

— Ἄ, μὰ! τιποτένια πράγματα, ἀντέτεινεν ὁ γέρον, γελῶν.

— Ὅχι, ὄχι! ἐγὼ τὸ ξεύρω, γιατί ἔκαμα τὸ λογαριασμό. Καὶ τί νομίζετε, πῶς δὲν βλέπει κανεὶς, πῶς δὲν ἀκούει, ἅμα εἶνε ἄρρωστος; . . . Ἀλήθεια λοιπόν, ἐγίνατε πολὺ πλούσιος, ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποῦ ἐκλαίγα, — νὰ, ἐδῶ, ἡ αὐτὴ τὴ θέσι ποῦ καθόμαστε τώρα, — γιατί

ἠύρατε σεῖς, γι' ἀγάπη μου; . . . δὲν θὰ μοῦ πῆτε;

— Ἄ, νὰ μὴν εἶσαι περίεργη! Αὐτὸ ποῦ ρωτᾷς, εἶνε τὸ μυστικὸ μου.

Τὸ κοράσιον ἀνήγειρε πρὸς τὸν γέροντα τὸ γαλάνον καὶ τὸσον γλυκὺ βλέμμα του, ἂν καὶ κάπως ἐσβεσμένον, διότι ὁ πυρετὸς εἶχε καταπονήσῃ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας τοὺς ὀφθαλμούς της. Καὶ εἶδεν εἰς τοὺς ἀγαθοὺς ὀφθαλμούς τοῦ κ. Φραντζῆ, τοὺς πατρικῶς προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς, μίαν μικρὰν στίλβουσαν σταγόνα, ἐν δάκρυ, τὸ ὁποῖον ἐκινεῖτο κατὰ μῆκος τῶν βλεφάρων καὶ δὲν ἤθελε νὰ πέσῃ. . .

— Ἄ, κλαῖτε! . . . κλαῖτε! . . . ἀνέκραξεν ἡ Χρυσούλα. Καλὰ το ἔλεγα ἐγὼ, ἔτὼ κρεβάτι μου, — μάλιστα τὴ νύκτα, — ὅτι κάτι ἐκάματε ποῦ ἐγὼ δὲν το ἤξευρα, ὅτι ἐκοπιάζετε, ἐπολεμούσατε. . . γι' ἀγάπη μου!

— Μὰ ὄχι, ὄχι! σοῦ λέγω, ἐφέλλισεν ὁ δοκτυλόγος, ἀμήχανος κάπως καὶ στενοχωρημένος.

— Μὰ ναι, ναι! σᾶς λέγω! ἐπέμεινεν ἡ Χρυσούλα. Μοῦ το ἔλεγε καὶ τὴ καρδιά μου. . . Ἐπειτα τὸ αἰσθάνομαι ἐδῶ, μέσα μου, ἑστὴν ψυχὴν μου, γιατί ὅταν σας κυττάω, μοῦ ἔρχεται νὰ κλάψω κ' ἐγὼ καὶ νὰ σας φιλήσω.

— Νὰ κλάψης; Σοῦ το ἀπαγορεύω! Νὰ με φιλήσης;

ὅσο θέλεις!

— Ναι, θέλω, θέλω, θέλω. Καὶ τί ἄλλο ἔχω ἐγὼ νὰ σας δώσω, ἀπὸ τὰ φιλιὰ μου; Εἶμαι φτωχούλα ἐγὼ, ὀρφανούλα. . . τὸ ξέρετε. Ἐλάτε νὰ σας φιλήσω, κύριε Φραντζῆ, καλὴ μου φίλε . . . πατέρα μου!

Καὶ ἀφίσσα ἀπὸ τὰ ὠχρὰ καὶ τρέμοντα χεῖλη της τὴν τελευταίαν ταύτην λέξιν, ἡ ὁποία ἐνέκλειε τὰ πάντα, τὴν εὐγνωμοσύνην της, τὴν ἀγάπην της, τὸν σεβασμὸν της, ἡγέρθη κλονιζομένη καὶ

« Ἡ Χρυσούλα ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν ὤμον τοῦ γέροντος . . . » (Σελ. 370, στ. α'.)

ἡ ἀγελάδα τοῦ Σιδέρη ἔσπασε τὸ πόδι της;

— Ἔτσι φαίνεται, ἀπεκρίθη ἡρέμα ὁ γέρον. Βλέπεις, ὅτι πάντα ὑπάρχει τρόπος γιὰ νὰ γίνῃ κανεὶς πλούσιος, ὅταν ἀγαπᾷ τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ δὲν θέλῃ οὔτε νὰ πεθάνουν, οὔτε νὰ ὑποφέρουν . . .

— ὦ, τί γλυκὰ λόγια ποῦ εἶπατε τώρα, κύριε Φραντζῆ! ἐψιθύρισεν ἡ Χρυσούλα με τρυφεράν συγκίνησιν ἔπειτα προσέθεσε χαϊδευτικά: Τί τρόπον λοιπόν

ἐκρεμάσθη ἀπὸ τὸν ὄμον τοῦ γέροντος, ὅπως ἀποθνῆσκει καὶ εὐκαμπτος κισσὸς ἀπὸ τὸν εὐρωστον κορμὸν ἰσχυροῦ δένδρου. Ἐκεῖ, διὰ τῶν δακρύων τῆς καὶ τῶν φιλημάτων τῆς, ἐκάλυπτε τὰς παρειάς τοῦ γηραιοῦ ἐπιστήμονος, κρύπτουσα τὸ πρόσωπόν τῆς, τὸ ἐρυθρὸν ἐκ ταρχῆς, διότι, — χωρὶς νὰ το συλλογισθῇ, χωρὶς νὰ ἡξεύρῃ διατί, — τὸν εἶχεν ἀποκαλέσῃ πατέρα.

— Κόρη μου! . . ναι, κόρη μου! ἐψιθύρισε καὶ ἐπανελάθεν ὁ γέρον, ὁ ὁποῖος, μὴ δυνάμενος οὐδὲ γνωρίζων νὰ ποιεῖται ἄλλο τί, δὲν ἠμύνετο ποσὶς, δὲν ἀπέκρουε τὴν ἐκδηλωσιν τῆς στοργῆς, καὶ ἠσθάνετο ἐπίσης τὴν καρδίαν τοῦ πάλλου καὶ τοὺς πόδας τοῦ τρέμοντος.

Καὶ αἱ ἐπισκέπτριαι περιστεραὶ ἐπετοῦσαν καὶ ἐγουργούριζαν περὶ τοῦ οἰκίσκου, ἀποζητοῦσαι τοὺς σπόρους τοῦ κυμίνου, καὶ — κάτω, — ὁ ποταμὸς ἐκελάρυζε φαιδρῶς, ὁ ἥλιος ἔλαμπεν ἱλαρώτατος, καὶ ἦτο φωτεινὰ καὶ ὠραῖα παντοῦ, ἐπὶ τοῦ ἀνδρόρου, εἰς τὸν οὐρανόν, εἰς τὴν κοιλάδα, καὶ εἰς τὸ βάθος τῶν δύο καρδιῶν, τῆς νεαρᾶς καὶ τῆς γεροντικῆς, αἱ ὁποῖαι ἐπαλλον σφοδρῶς καὶ ἡγαπῶντο σφοδρότερον.

Δ'.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας, ἡ Χρυσούλα ἔτρωγε καὶ ἐκοιμάτο ὅπως ὅλος ὁ κόσμος, καὶ περιεπάτει, καὶ ἐγελοῦσεν. Ἦρχισε μάλιστα νὰ σκουπίξῃ καὶ τὸν οἰκίσκον, καὶ νὰ ξεσκονίσῃ τὰς συλλογὰς, καὶ νὰ καθαρίξῃ τὸν κηπῆριον, καὶ νὰ φροντίξῃ τὰ περιστέρια. Εἶχε γίνῃ καλὰ, ἐντελῶς καλὰ, καὶ εἶχεν ἀναλάβῃ μετὰ τῆς ὑγείας, καὶ τὴν προτέραν τῆς τάξιν καὶ συνήθειαν. Τότε μόνον ὁ γηραιὸς δρυκτολόγος ἠμπόρεσε νὰ ἀναπνεύσῃ, νὰ ἡσυχᾷ καὶ νὰ ἀναπαυθῇ ὀλίγον, — τόσῃ μᾶλλον καθ' ὅσον ὑπέφωσκει ἤδη εἰς τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ δευτέρα ἐξαμηνία τῆς συντάξεως. . .

Ἀλλ' εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου δὲν γίνονται ὅλα κατ' εὐχὴν, ὅπως τὰ φαντάζεται κανεὶς, καὶ τὰ ἐπιθυμεῖ, καὶ τὰ σχεδιάζει· καὶ ἰδοὺ ὅτι τὰ ἀπρόοπτα ἀθετοῦν καὶ ἀναποδογυρίζουν κάποτε τὰ ὠραῖα προγράμματα. Ἀν' ἐκοιμάτο καὶ ἔτρωγεν ἡ Χρυσούλα, τώρα οὕτε ἐκοιμάτο, οὕτε ἔτρωγεν ὁ κ. Φραντζῆς. Ἦσθάνετο μεγάλην . . ἐξάντλησιν, κόπρασιν, μελαγχολίαν. Τί; μήπως ἐπρόκειτο νὰ ῥωσισθῇ καὶ αὐτός; Μήπως ἦλθεν ἡ σειρά του;

Ἀλλοίμονον! Κατὰ τὰς μακρὰς καὶ σκληρὰς ἡμέρας τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ τῆς Χρυσούλας, εἶχε καταπονήσῃ τὸ γεροντικὸν τοῦ σώματος, τὴν ἀγαθὴν του καρδίαν καὶ τὸ πολυθλασισμένον του κεφάλι. Αἱ καθημεριναὶ ἐκτείναν ἀνασκαφαί, πέραν τοῦ ποταμοῦ, πρὸς ἀνεύρεσιν παλαιοντολογικῶν ἀντικειμένων, τῶν εἶχον ἐξάντλη-

σιν χεῖρας καὶ πόδας, χωρὶς νὰ ἀναφέρωμεν καὶ τὰ καθημερινὰ ἀνεδοκατεδάσματα τῆς λαξευτῆς κλίμακας τοῦ βράχου. Εἰς τὴν Χρυσούλαν ἔλεγε, καθὼς εἶδαμεν, ὅτι ἡ γυμναστικὴ αὐτὴ τὸν ὠφελοῦσεν, ἀλλ' ἡξευρε καλὰ ὅτι συνέβαινε τὸ ἐναντίον, διότι ἡ γυμναστικὴ, ἡ ζωὴ τῆς νεότητος, δὲν ὠφελεῖ τόσον τὰ γεροντικὰ σώματα . . . καὶ μάλιστα ὅταν γίνονται ὑπερβολικὴ καὶ ἀναγκαστικὴ.

Ἐκτὸς τούτου, μὲ τοὺς τόσους φόβους καὶ τὰς ἀνησυχίας, ἡ κεφαλὴ του εἶχε καταστήσῃ, διὰ νὰ εἰπῶ ἔτσι, καλὴν τὸ ὅποῖον ἔδραξε σκέψεις δυσaréστους, ἡ δὲ καρδία του φώλεα θλίψεων βασιανιστικῶν, ἀγωνιῶν σκληροτάτων.

Θὰ γίνῃ καλὰ ἡ Χρυσούλα; ὅχι ἔχωμεν νὰ τῆς ἀγοράσωμεν φάρμακα; ὅχι ἠμπορέσωμεν νὰ πληρώσωμεν τὸν ἱατρὸν; ὅχι μὰς ἀγοράσῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἀπολιθώματα ὁ φίλος Πασῶτος; ὅχι δεχθῇ καὶ αὐτὰ τὰ κρανία τὸ Μουσεῖον τῶν Παρισίων; ὅχι ἔλθουν ἐπιστολαὶ συστημέναι; ὅχι εὐρωμεν ἔπειτα καὶ ἄλλα; . . ὅχι πέσῃ αὐτοῦ ὁ πυρετός; . . ὅχι ὠφελήσῃ αὐτὸ τὸ δυναμωτικόν; . .

Ἐ, εἰς τὴν ἡλικίαν τοῦ κυρίου Φραντζῆ, δὲν ἀντέχει κανεὶς ἐπὶ πολὺ καὶ μέχρι τέλους, εἰς τόσας κακουχίας, εἰς τόσας φροντίδας, εἰς τόσα βάσανα. .

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΣ ΚΑΛΗΣ ΚΕΡΑΣ Η ΒΡΥΣΗ

Καίει ὁ ἥλιος· καὶ δὲν σιεῖται οὐδὲ φύλλο ἀπὸ τὰ δένδρα, κι' ὁ βοσκὸς θαρρεῖς βαριέται νὰ σηκώσῃ τὴν βουκέντρα.

Δὲν χουγιάζει, δὲν σουρίζει, καὶ μονάχα τοὺς τὰ κριάρια, ποὺ ἡ δίψα τὰ θερίζει, μὲ τὰ χίλια τοὺς ποδάρια

πηλαλᾶνε· κι' ὅλο βλέπουν πότε ἐμπρὸς τοὺς θ' ἀντικρύσῃ ἀπ' τὴς λευκῆς ποῦ τὴν σκέπουν τῆς Καλῆς Κεράς τὴ βρύση.

Ὅσο κορνιαχτὸ ἔχει ἡ στράτα τὸν σηκώνουνε, καὶ μοιάζει ὅσο πᾶνε — νάτα! νάτα! — πῶς ἐοπίσω τοὺς βραδυάει.

Τώρα φθάνουν — πόσα, ὦ πόσα! κι' ὅλο ἡ δίψα καὶ τὰ σφίγγει, ποὺ κολλάει ἐερὴ τὴ γλῶσσα 'αὐτὸ στεγνὸ τοὺς τὸ λαρύγγι.

Τὸ νερό, ποὺ αἰώνια βγαίνει, κάθε δίψα τοὺς θὰ δούσῃ.

Τρέχουν. . . βρίσκουν στείρεμένη τῆς Καλῆς Κεράς τὴ βρύση.

I. N. ΓΡΗΓΑΡΗΣ

ΤΑΣΕΙΔΙΟΝ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ

Η ΘΕΙΑ ΜΟΥ ΟΥΡΑΝΙΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 361.)

Ὁ ἥλιός μας εἶνε ἀπὸ τοὺς κιτρίνους, εἰς κρῖνον ἀπὸ τὸ χρῶμα τῶν ἀκτινῶν του, αἱ ὁποῖαι χρυσιζοῦν τὴν γῆν. Ἀλλὰ διὰ νὰ βεβαιωθῶμεν περὶ τούτου, πρέπει νὰ μεταβῶμεν εἰς ἄλλον ἀστέρα μὲ ἐν ἀπὸ τὰ τηλεσκοπία μας, καὶ τότε θὰ πεισθῶμεν τὴν χρῶμα ἔχει ἀπὸ μακρὰν.

— Καὶ πῶς ἐξηγοῦνται τὰ διάφορα χρώματα τῶν ἀστέρων;

— Θὰ σοῦ εἰπῶ μίαν ἐξηγήσιν, ἡ ὁποία δὲν μοῦ φαίνεται πολὺ μακρὰν τῆς ἀληθείας.

Ἐὰν θέσωμεν εἰς τὸ πῦρ σιδηρὰν πλάκα πολὺ λεῖαν, διὰ νὰ γίνῃται καλλιτέρον ἢ παρατήρησις, βλέπομεν ὅτι καθόσον θερμαίνεται περισσότερο, μεταβάλλεται τὸ χρῶμα τῆς· καὶ κατὰ πρῶτον μὲν γίνῃται κυανῇ, ἔπειτα πρασίνῃ, ἐρυθρᾷ, κερασσοχρῶς, κιτρίνῃ καὶ ἐπὶ τέλους λευκῇ, τόσον ὅμως λευκῇ, ὥστε καθίσταται ἐκθαμβωτικὴ ὅσον ἡ θερμότης γίνῃται μεγαλειτέρα. Ὑπάρχει, βλέπεις, στενὴ σχέσις μεταξὺ τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός, καὶ διὰ τοῦτο τὰ σώματα, ὅταν θερμανθῶσιν ἀρκετὰ, γίνονται φωτεινὰ· διὰ τοῦτο ἐπίσης εἰς τὰς πυρκαϊὰς τὰ καίόμενα σώματα χάνουν τὸ χρῶμα τῶν καὶ φαίνονται πάντα ἐρυθρὰ. Ἐὰν ἔπειτα ἀφίσωμεν τὴν πλάκα μας νὰ ψυχθῇ ὀλίγον κατ' ὀλίγον, θὰ τὴν ἴδωμεν πάλιν μὲ ὁλοὺς τοὺς χρωματισμούς, ἀλλὰ κατ' ἀντίθετον σειράν, μέχρις ὅτου ἀπὸ ἐρυθρᾷ ἐπανακτήσῃ τὸ χρῶμα τῆς.

Ὅπως ὁ νόμος τῆς ἐλξέως καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι νόμοι τῆς φύσεως, καὶ οἱ νόμοι τῆς θερμότητος καὶ τοῦ φωτός εἶνε παντοῦ οἱ ἴδιοι.

— Διὰ τὴν Νίτσα μου, ὁ Θεὸς διέταξε τὰ πάντα μὲ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Ἀκριβῶς, παιδί μου· οὕτως ἔκαμεν ὁ καλὸς μας Θεός, τὸν ὁποῖον σ' ἐδίδαξεν ἡ μήτηρ σου νὰ εὐχαριστῇ καὶ νὰ παρακαλῇ καθ' ἑκάστην.

Ὅτι λοιπὸν συμβαίνει ἐδῶ εἰς τὴν σιδηρὰν πλάκα, αὐτὸ τὸ ἴδιον συμβαίνει πανταχοῦ, καὶ εἰς τὸ ἔσχατον ἀκρόμυ βᾶθι τοῦ οὐρανοῦ· καὶ ἀφοῦ οἱ ἥλιοι τοῦ νεφέλοειδοῦς μας φαίνονται εἰς ἡμᾶς μὲ διάφορα χρώματα, εἶνε πολὺ λογικὸν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι αὐτὸ προέρχεται ἀπὸ τὴν διαφορὰν τῆς θερμότητος τῶν. Οἱ κυανοὶ δηλαδὴ ἀστέρες πλησιάζουν νὰ σβύσουν, καὶ οἱ κιτρίνοι ἀρχίζουν νὰ ψύχωνται.

Δὲν δύναμαι ὅμως νὰ σὲ βεβαιώσω ὅτι αὐτὴ ἡ ἐξηγήσις εἶνε ἀκριβὴς. Ἀλλ' εἶνε πάλιν βεβαιωμένον, ὅτι πάντες οἱ ἀστέρες τοῦ Γαλαξία εἶνε πύρινα σώματα — ὅπως καὶ ὁ ἰδιὸς μας ἥλιος — καὶ ἐπὶ ἀπὸ τὸν βαθμὸν τῆς θερμότητος τῶν ἐ-

ξαρτᾶται καὶ τὸ φῶς, τὸ ὅποῖον στέλλουν περὶ τῶν.

— Τὶ δύστροποι ὅμως αὐτοὶ οἱ ἀστέρες! τίποτε ἀκριβὲς δι' αὐτοὺς δὲν δύναμεθα νὰ μάθωμεν.

— Μένε εὐχαριστημένος, ἀγαπητέ μου, μὲ ὅσα σοῦ λέγω· ἄλλως τε μετ' ὀλίγον θὰ τοὺς ἀφήσωμεν πλέον.

Προηγούμενος ὅμως, πρέπει νὰ σοῦ εἰπῶ καὶ τὰς ἄλλας διαφορὰς, αἱ ὁποῖαι παρατηροῦνται εἰς τὸ μέγα τοῦτο πλῆθος τῶν ἡλίων τοῦ νεφέλοειδοῦς μας· διότι μένει ἀκόμη νὰ ἴδωμεν κατὰ πόσον διαφέρουν ὡς πρὸς τὴν ἡλικίαν τῶν.

Ἐνθυμεῖσαι τοὺς κομήτας μὲ τὸ νεφέλωμα καὶ τὸν λαμπρὸν πυρῆνα εἰς τὸ μέσον; Ἐνθυμεῖσαι τί σου εἶπα τότε; ὅτι ὁμοιάζουν μὲ γεννώμενα ἄστρα, καὶ ὅτι καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν ἔχομεν γεννήσεις καὶ θανάτους, ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν.

Ἀλλὰ πόσα ἔτη ἄρα γὰρ διαρρεῖ ἡ μεγάλη ἀστρική ζωὴ; Ἀδύνατον νὰ υπολογισθῇ· αἱ χιλιάδες τῶν αἰώνων μας δὲν ἔχουν καμμίαν ἀξίαν συγκρινόμεναι τὴν ἀκτῖνα σφαιράς, (δηλαδὴ πόσον ἀπέχει ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν τὸ κέντρον, τὸ ὅποῖον εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν εἶνε ὁ ἥλιος,) εὐκόλως εὐρίσκουμεν τὸν ὄγκον τῆς σφαιράς. Ἐλογάριασαν λοιπὸν καὶ εὗρον, ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κυβικῶν χιλιομέτρων, τὰ ὅποια ἐχώρει αὐτὴ ἡ σφαῖρα, εἶνε περισσότερον ἀπὸ τὸν ἑκατομμύριον χιλιογράμμων, τὰ ὅποια βαρύνουν ὁ ἥλιος καὶ πάντες οἱ συνοδοὶ του.

— Πόσα εἶνε αὐτὰ τὰ χιλιογράμματα;

— Διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ἀκριβῶς, πρέπει νὰ κάμω πολλὰς προσθέσεις. Τοῦ ἡλίου μόνον τὸ βάρος ὑπερβαίνει τὰ δύο ἐννεάκις ἑκατομμύρια· τόσον μέγας ἀριθμὸς κατανατᾷ φανταστικῶς, ἄνευ σημασίας πλέον! Ἀς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτόν, ἀφοῦ κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀστρονόμων, ἡ μάζα τοῦ ἡλίου εἶνε 500 φορές μεγαλύτερα ἀπὸ τὴν μάζαν ὅλης τῆς συνόδας του μαζῆς.

— Τί σημαίνει, θεῖστα, κυβικὸν χιλιομέτρον;

— Διάστημα, τὸ ὅποῖον ἔχει καὶ μῆκος καὶ πλάτος καὶ ὕψος ἐνὸς χιλιομέτρου· ὅλοι οἱ κύβοι εἶνε παρόμοιοι, καὶ ὅταν ἡ πλευρὰ τοῦ κύβου γίνῃ δεκάκις μεγαλύτερα, ὁ ὄγκος του γίνῃται χιλιάκις μεγαλύτερος· διότι δέκα ἐπὶ δέκα ἐπὶ δέκα ἴσον χιλιά.

Πρόσεξε τώρα μίαν στιγμὴν νὰ λογαριασῶμεν, ἂν ἡ ὕλη ἐνὸς ἑκατομμυρίου κυβικῶν χιλιομέτρων συνεπυκνώθῃ διὰ νὰ σχηματισθῇ ἐν χιλιόγραμμον ἀπὸ τὴν μάζαν τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, πόσον ἀραιὰ θὰ ἦτο ἡ ὕλη αὕτη πολὺ, παρὰ πολὺ ἀραιότερα ἀπὸ τὸν ἀέρα.

Ἐν κυβικὸν μέτρον ἀέρος ἐπὶ τῆς γῆς ἔχει βάρος ἐνὸς χιλιόγραμμου καὶ τριακοσίων γραμμαρίων.

— Τόσον πολὺ! Πῶς τὸ γνωρίζουν;

— Ἐξύγισαν δύο φορές μεγάλην φιλίαν, τὴν πρώτην φοράν πλήρη ἀέρος καὶ τὴν δευτέραν κενὴν· ἡ διαφορὰ τοῦ βάρους ἐδείκνυε τὸ βάρος τοῦ ἀέρος, ὁ ὁποῖος εὐρίσκειτο εἰς τὴν φιλίαν.

— Καὶ πῶς κατάρθωσαν νὰ κενώσουν τὴν φιλίαν ἀπὸ τὸν ἀέρα;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ εἰπῶ ἄλλοτε.

Σοῦ ἔλεγα λοιπὸν ὅτι ἐν κυβικὸν μέτρον ἀέρος ζυγίζει ἐν χιλιόγραμμον καὶ 300 γραμμάρια.

Ἐν δεκάμετρον κυβ. ζυγίζει 1300 χιλίγρ. Ἐν ἑκατόμμετρον " " 1300 000 " Ἐν χιλιόμετρον " " 1300 000 000 "

δηλαδὴ ἐν δισεκατομμύριον καὶ τριακόσια ἑκατομμύρια χιλιόγραμματα! Τόσον βάρος ἔχει ἐν κυβικὸν χιλιόμετρον ἀέρος, ἐνῶ οὐχὶ ἐν ἄλλῃ ἐν ἑκατομμύριον κυβικά χιλιόμετρα κοσμικῆς ὕλης, λογαριάζουν ὅτι ἔχουν βάρος μόνον ἐνὸς χιλιόγραμμου!

Τὶ λέγεις δι' αὐτὴν τὴν διαφορὰν; Βλέπεις πόσον ἀπειράκις βαρύτερος εἶνε ὁ ἐλαφρότατος ἀήρ ἀπὸ τὴν κοσμικὴν ὕλην;

— Δὲν δύναμαι νὰ σκεφθῶ τόσην διαφορὰν.

— Καὶ πάλιν λογαρίασε, ὅτι τόσον μικρὸν βάρος ἔχει ἡ κοσμικὴ ὕλη, ὅταν συσπειρωθῇ, συμμαζεσθῇ, ὅπως τὸ νεφέλωμα τῶν κομητῶν ὅταν συσπειρωθῇ ἡ οὐρά του· φαντάσου λοιπὸν τώρα πόσον ἀραιότερα θὰ ἦτο ἡ κοσμικὴ ὕλη προηγούμενος.

Ἀρκοῦν ὅμως ταῦτα διὰ σήμερον. Ἀύριον πλέον θὰ σοῦ εἰπῶ διὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαπλάσιου, ὅπως σοῦ ὑπεσχεθῇ ἄλλοτε, καὶ τὸ ὅποῖον ἀνέβαλλα νὰ κάμω, ὅπως σὲ παρασκευάσω διὰ νὰ τὸ ἐννοήσῃς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΟΥ ΚΟΣΜΟΥ.

«Λοιπὸν, Νίτσα μου, θὰ σοῦ εἰπῇς σήμερον διὰ τὸ σύστημα τοῦ Λαπλάσιου ἀφοῦ μὲ παρεσκευάσας διὰ νὰ τὸ ἐννοήσω;

— Καὶ χθὲς ἀκόμη, ἀγαπητέ μου, πολλὰ σοῦ εἶπα δι' αὐτὸ χωρὶς νὰ σὲ προειδοποιήσω. Πάντα ὅσα χθὲς σοῦ εἶπα διὰ τὴν μεγάλην σφαῖραν τῆς κοσμικῆς ὕλης, ἡ ὁποία συνεσπειρώθη διὰ τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἡλίου καὶ τῆς συνόδας του, εἶνε γνώμη τοῦ Λαπλάσιου. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν σφαῖραν ἔγινε τὸ Σύστημα τοῦ Κόσμου, τοῦ ἡλιακοῦ ὅμως Κόσμου, ἐπεὶ διὰ αὐτοῦ μόνον πρόκειται.

— Τί σημαίνει, θεῖστα, σύστημα.

— Σύστημα εἶνε τὸ σύνολον πραγμάτων, τὰ ὅποια εὐρίσκονται συνδεδεμένα πρὸς ἄλληλα.

Εἰς τὸ σύστημα τοῦ Πτολεμαίου, διὰ νὰ λάβω παραδειγμα πάλιν ἀπὸ τὴν ἀστρονομίαν, ἡ Γῆ θεωρεῖται ὡς τὸ κέντρον τοῦ κόσμου καὶ ὁ οὐρανὸς ὡς συγκείμενος ἀπὸ διαφανεῖς θόλους, οἱ ὁποῖοι

στρέφονται περί την Γῆν εἰς 24 ὥρας. Ἐπειτα ἀπὸ ὅσα τώρα γνωρίζεις, καταλαμβάνεις πόσον εἶνε ἀδύνατον εἰς τόσον ὀλίγον χρόνον νὰ κάμουν ὀλόκληρον κύκλον περὶ τὴν γῆν οἱ νεφελοειδεῖς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους τὸ φῶς, τὸ τόσον ταχέως κινούμενον, διὰ νὰ φθάσῃ εἰς ἡμᾶς χρειάζεται ἐκατοντάδας χιλιάδων ἐτῶν! Πρὸς δικαιολογίαν ὅμως τοῦ Πτολεμαίου νὰ ἐνθυμηθῇς, ὅτι εἰς τὸν καιρὸν του δὲν ἐγνώριζον τίποτε περὶ νεφελοειδῶν.

Τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου ἔθεσε τὰ οὐράνια πράγματα εἰς τὴν θέσιν των· κατ' αὐτὸ ἡ Γῆ περιστρέφεται περὶ ἑαυτὴν εἰς 24 ὥρας, καὶ ἡ παρατηρουμένη καθημερινὴ κίνησις τοῦ οὐρανοῦ εἶνε μόνον φαινόμενη. Ὁ ἥλιος, κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου, εἶνε ἀπλῶς ἀστήρ καὶ χρησιμεύει ὡς κέντρον τοῦ κόσμου μας.

Ὁ Λαπλάσιος δὲν ἀνέτρεψε τὸ σύστημα τοῦ Κοπερνίκου, ἀλλὰ τὸ συνεπλήρωσεν. Ὡδηγήθη δὲ ἀπὸ ὅσας ἀνακαλύψεις ἔγιναν ἔπειτα ἀπὸ τὸν πολωνὸν ἱερέα, ἀπὸ τὰς σελήνας τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Κρόνου, ἀπὸ τὸν περίφημον δακτύλιον τοῦ Κρόνου τὸν ἀνακαλυφθέντα ἀπὸ τὸν Οὐγγενς, καὶ ἀπὸ τὰς χιλιάδας τῶν νεφελοειδῶν τοὺς ὁποίους τὸ τηλεσκόπιον τοῦ Ἑρσέλλου ἀνεκάλυψεν. Ἀπὸ αὐτὰ λοιπὸν ὀδηγούμενος, ἐπεχείρησε νὰ ἐρμηνεύσῃ, κατὰ τὸ 1796, τὸν σχηματισμὸν τοῦ ἡλιακοῦ κόσμου. Καὶ εἶνε μὲν ὁ ἡλιακὸς κόσμος ἐν μόνον σημεῖον τοῦ ἀληθοῦς κόσμου, τοῦ Σύμπαντος· ἀλλ' ὅ,τι συνέβη ἐδῶ διατὶ νὰ μὴ ἔχῃ συμβῇ καὶ πανταχοῦ.

(Ἐπεται συνέχεια)

(J. Macé) Α. Σ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΛΑ ΤΟΥΣ ΜΕ ΔΑΣΚΑΛΕΥΟΥΝ

Τὰ πουλάκια ποῦ μ' εὐφραίνουν
Μὲ τὰ στόματα τὰ πλήθια,
Ψάλλοντας ἀρώτητα.

Τὰ γατάκια ποῦ μαθαίνουν,
— Ἀπ' τὴ μάνα τους, ἀλήθεια,
Τὴν καθαριότητα.

Τὰ μυρμηγκία ποῦ δουλεύουν,
Μὲ τὴν ἀλληλοβοήθεια,
Τὴν τροφή τους φέροντας.

Ὅλα τους μὲ δασκαλεύουν
Μὲ τὴν κάθε τους συνήθεια,
Ὡς νὰ γίνω γέροντας.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΕΠ' ΑΥΤΟΦΩΡΩ

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε· σελ. 363.)

Μόλις εἰσῆλθεν, ὁ Κίμων ἤσθάνθη κάποιαν τύψιν. Κάτι τὼ ἔλεγε μέσα του, ὅτι δὲν ἦτο καλὸν πρᾶγμα αὐτὸ που θὰ ἔκαμνε, καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραιτηθῇ τοῦ σχεδίου του. Ἀλλ' ἡ θέα τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς, ἡ ὁποία ἐστῆκετο μεμονωμένη εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τον κυττάζῃ προκλητικῶς καὶ εἰρωνικῶς, ἐξήλειψεν ἀμέσως τὸν πρῶτον δισταγμὸν.

Ἡ ιδέα, τὴν ὁποίαν εἶχε συλλάβῃ, δὲν ἦτο καὶ τόσον φοβερά, ἂν μάλιστα ἐλάμβανέ τις ὑπ' ὅψει καὶ τὸν σκοπὸν τὸν ὁποῖον ἐπεδίωκε. Βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἐξεβίβωσεν ἀμέσως τὴν βίβαν, ἡ ὁποία ἐκάνονίεζε τὸν φακόν, μὲ σκοπὸν νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τὸ συρτάριον μὲς τραπεζῆς, γεμάτον ἤδη ἀπὸ παντὸς εἶδους συντρίμματα καὶ τεμάχια, φύρδην-μύρδην, ὅπου βεβαίως ὁ ἀδελφός του δὲν θὰ ἐσυλλογίζετο νὰ ἐρευνήσῃ. Ὁ Κίμων λοιπὸν εὐλόγησε ἡμποροῦσε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι πρὸ τῆς παρελεύσεως δύο ἢ τριῶν ἡμερῶν, ἡ βίδα οὔτε θὰ εὐρίσκετο οὔτε θαντικαθίστατο. Καὶ κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ ἔμενεν ἡσυχος.

Ὁ Νίκος, κρίνων ἀρκετοὺς τοὺς δύο διὰ τὸ μικρὸν καὶ ἀνώδυνον ἐγχείρημα, δὲν ἤξιωσε κἂν νὰ τοὺς βοηθήσῃ, — ἄλλως τε τὸ εὕρισκε κατώτερον ἑαυτοῦ, — καὶ εἰς τὸ διάστημα τοῦτο, ἐν ᾧ οἱ φίλοι του ἔκρυπτον τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτων εἰς τὸ συρτάριον, ἐκεῖνος ἐξήταζε λεπτομερῶς τὴν μηχανήν, ἐγγίζων τὰ πάντα, πρὸς μεγίστην ἀπελπισίαν τοῦ Κίμωνος, ὁ ὁποῖος ἐφοβεῖτο μήπως ἡ θελὲν ἐνοήσῃ τίποτε ὁ ἀδελφός του.

Καὶ τί νομίζεις; δὲν θὰ το καταλάβῃ πῶς κάποιος ἐμβόηκεν ἐδῶ μέσα, ἅμα ἰδῇ ὅτι λείπει ἡ βίδα; εἶπεν ὁ Νίκος, ὁ ὁποῖος διεσκέδαζε μὲ τὸν φόβον τοῦ Κίμωνος. Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ θὰ ἔχῃς ἱστορίες, σὰν νὰ εἶχες χαλάσῃ μιὰ καὶ καλὴ τὴ μηχανή.

Ὅταν ἐτελείωσαν ὅλα, ὁ Κίμων ἐτράπη εἰς φυγὴν ὡς ἐγκληματίας, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Παύλου, ἐν ᾧ ὁ Νίκος ἐξήρχετο μᾶλλον ἡσυχος, μὲ ὕψος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος οὐδὲν κακὸν ἔχει πράξῃ.

Ἀπεναντίας, ὁ Κίμων ἤρχισε νὰ αἰσθάνεται τύψιν μεγάλην. Μόλις εἶχε κλεισθῇ ἡ θύρα, κ' ἐκεῖνος εἶχε μετανοήσῃ καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη κατέλθῃ ὅλην τὴν κλίμακα, ὅταν συνέλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ βάλῃ τὴν βίδαν εἰς τὴν θέσιν της, πρὶν ἢ θῇ παρρησίαν τὴν ἀπουσίαν της ὁ Ἀλέκος. Βεβαίως θὰ ἀνῆρχετο πάλιν ἀμέσως διὰ νὰ το κάμῃ, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο τὰ σκώμματα τῶν φίλων του.

Δυστυχῶς, ἡ καλὴ αὕτη ἀπόφασις ἤλθεν ἄργά. Μόλις ἔκαμαν τρία βήματα ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἰδοὺ ὁ Ἀλέκος, ἐπι-

στρέφων ἐν σπουδῇ, διὰ νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν ἐμφάνισιν τῆς πλακῆς, τὴν ὁποίαν θὰ εἶχε διακόψῃ, καθ' ἣν στιγμὴν παρετήρησεν ὅτι τοῦ ἔλειπε κάποιον ὕλικόν.

— Ἐλα, εἶπε φαιδρῶς πρὸς τὸν ἀδελφόν του, διερχόμενος πλησίον του. Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ γιὰ σήμερα, καὶ δὲν θὰ σε κρατήσω περισσότερο ἀπὸ δέκα λεπτά. Αὐριο, διὰ νὰ σε ἀνταμείψω, θὰ σε πάρω μαζί μου νὰ περάσωμε τὴν ἡμέραν ἐς τὴν ἐξοχή. Θέλω νὰ πάρω μὲ τὴ μηχανή μου μερικὰς τοποθεσίας. Θὰ διασκεδάσῃς λοιπὸν χωρὶς νὰ ἐνοχληθῇς καθόλου, καὶ μάλιστα εἰμπορεῖς νὰ πάρῃς καὶ τοὺς φίλους σου, ἂν το ἐπιτρέπουν οἱ γονεῖς των, ἀφ' οὗ δὲν εἰμπορεῖς νὰ κάμῃς χωρὶς αὐτοὺς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἶπω, πόσον οἱ λόγοι οὗτοι, οἱ ὁποῖοι εἰς ἄλλην περιστάσιν θὰ ἐνεθουσίαζον τὰ τρία παιδιά, τὰ ἔκαμαν τώρα μελαγχολικά. Ὁ Κίμων προπάντων ἦτο καταστενοχωρημένος, καὶ κατηρᾶτο τὴν ὥραν καὶ τὴν στιγμὴν ποῦ ἤκουσε καὶ ἐξετέλεσε μίαν τόσο κακὴν συμβουλίαν.

Κανείς ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν εὗρε λέξιν νὰ παντήσῃ. Καὶ ὁ Ἀλέκος, βιαστικὸς πάντοτε, ἀνῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, χωρὶς νὰ στραφῇ νὰ ἰδῇ ἂν τον ἡκολούθει ἡ ὁχλὶ ὁ ἀδελφός του.

Ὁ Κίμων εἶχε μείνῃ. Ἐπὶ τινα λεπτά τῆς ὥρας, οἱ τρεῖς συνένοχοι ἐκυττάζοντο ἐν σιωπῇ. Ἐπὶ τέλους, ὁ Παῦλος εἶπε μὲ μειδίαμα βεβιασμένον:

— Δὲν θάργῃς βέβαια νὰ ἰδῇ ὅτι λείπει ἡ βίδα. . . . Γιὰ τὸ καλὸ πού σας θέλω, νὰ φύγωμε τὸ γρηγορώτερον.

— Ἀν θελῇς, φύγε· ἐγὼ θὰ μείνω, καὶ . . . ὅ, τι θέλει ἄς γίνῃ.

Φοβάσαι τώρα, εἰ; εἶπεν ὁ Νίκος καγχάζων, ὁ ὁποῖος ἐπανεῦρε τὴν εὐθυμίαν του καὶ τὸ θάρρος του, τώρα ποῦ δὲν ἦτο παρὼν ὁ Ἀλέκος.

— Ὅχι, δὲν φοβοῦμαι, ἀλλὰ μετανῶ γιὰ ὅ,τι ἔκαμα, ἀπήντησεν ὁ Κίμων, ἀψήφῳ τὰ σκώμματα, τὰ ὁποῖα θὰ προσκάλει ἡ ἀπάντησις αὕτη. Ἀν μ' ἐρωτήσῃ ὁ Ἀλέκος, θὰ τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν ὅμως δὲν θὰ τοῦ πῶ γιὰ σὰς, μέντε ἡσυχος.

Εἶνε περιττὸν νὰ λάβῃς τέτοιον κόπον. Γιὰ ἰδὲς ἐδῶ! εἶπεν ὀπίσω των μία φωνή, ἡ ὁποία τοὺς ἔκαμεν ἔξαφνα νὰ σκιρτήσουν.

Ἦτο ὁ Ἀλέκος, ὁ ὁποῖος, ἐπιστρέψας ἀθροῦδας χωρὶς νὰ τον ἐννοήσουν, τοῖς παρουσίαζε μίαν πλακά φωτογραφικήν.

— Ἰδοὺ ἡ σκηνή, ποῦ ἦδρα φωτογραφημένη ἐστὶν μηχανή μου, ὅταν ἐγύρισα, προσέθεσε· βλέπετε, ὅτι δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ μου διηγήθῃ κανεὶς τί ἔκαματε τὴν ὥραν ποῦ ἔλειπα. Τὸ ξεύρω, τὸ βλέπω. . .

Κατάπληκτα τὰ παιδιά, δὲν ἐπίστευαν τοὺς ὀφθαλμούς των. Ἐν τούτοις δὲν

ἦτο πλάνη, δὲν ἦτο ὀπτική ἀπάτη, ἦτο γεγονός πραγματικόν, ὀφθαλμοφανές, ἀναντίρρητον. Ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς ὑαλίνης πλακῆς, ἂν καὶ ἀμυδραὶ κάπως καὶ παραμορφωμέναι, διεκρίνοντο ὅμως ἀρκετὰ καθαρά, καὶ κατὰ τρόπον ἀποκλείοντα πᾶσαν ἀμφιβολίαν, αἱ εἰκόνες τῶν δύο παιδιῶν, — τοῦ Κίμωνος καὶ τοῦ Παύλου, — ἐσκυμμένων ἄνωθεν τοῦ ἀνοικτοῦ συρταρίου. Εἰς τὴν ἄνω γωνίαν τῆς πλακῆς ἐφαίνετο μίαν χεὶρ τεταμένη καὶ τὸ ἡμισυ μιᾶς κεφαλῆς, δηλαδὴ πᾶν ὅ,τι ὁ φακὸς ἡμπόρεσε νὰ πάρῃ ἀπὸ ἐν ἄλλο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ ἀναγνωρίσῃ κανεὶς, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἡμποροῦσε νὰ εἶνε ἄλλος παρὰ ὁ Πέτρος. Ἦτο καθ' ἣν στιγμὴν, ἀνυποπτοῦστων συνεπειῶν τοῦ κινήματός του, εἶχεν ἀφαιρέσῃ τὸ σκέπασμα τοῦ φακοῦ, διὰ νὰ ἰδῇ τὴν ἀπὸ πίσω, καὶ τοῦτο ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν οἱ φίλοι του ἔκρυπτον τὴν βίδαν. Μία εὐαίσθητος πλάξ εὐρίσκετο εἰς τὴν μηχανήν, καὶ οὕτως ὀλόκληρος ἡ σκηνὴ ἐφωτογραφηθῇ στιγμιότυπος!

Ἐπιστρέψας, ὁ Ἀλέκος ἐνόησεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ὅτι κάποιος εἶχεν εἰσελθῇ εἰς τὸ φωτογραφεῖον. Παρατηρήσας κάποιαν ἀταξίαν εἰς τὴν μηχανήν, ὑπώπτευσεν μήπως ἡ πλάξ εἶχεν ἐκτεθῇ εἰς τὸ φῶς, καὶ τότε συνέλαβε τὴν ιδέαν νὰ τὴν ἐμφάνισῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, δὲν ἔμαθε μόνον ποῦ ἔπρεπε νὰ ζητήσῃ τὴν χαμένην βίδαν, ἀλλ' εἶδε συγχρόνως καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τῶν μικρῶν κακοποιῶν. . .

Τὰ παιδιά δὲν ἐνόουν καλὰ-καλὰ πῶς συνέβη τὸ πρᾶγμα καὶ με ποῖον τρόπον τοὺς ἐπρόδωσεν ὁ ἄφρωνος ἐκεῖνος μάρτυς. Ἐν τούτοις δὲν ἠδύναντο νὰ νερηθῶσι τὴν πρᾶξιν. Ἡ ταραχὴ των πρὸ τῆς ἀποκαλυπτικῆς πλακῆς ἦτο ἄλλως τε τόσον μεγάλη, ὥστε οὔτε κἂν τὸ ἐσυλλογίσθησαν. Εἶχον καταβιάσῃ τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ μὴ βλέπουν τὸν Ἀλέκον κατὰ πρόσωπον, καὶ ὅταν ὁ Κίμων τὴν ἀνύψωσεν διὰ νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν ἀδελφόν του τὴν εἰλικρινὴν του μετάνοιαν, εἶδεν ὅτι ἐκεῖνος δὲν ἦτο πλέον ἐκεῖ.

Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔκαμε τὸν Ἀλέκον νὰ σκεφθῇ, ὅτι, ἐν τῷ ζήλῳ τοῦ ἀρχαρίου φωτογράφου, εἶχεν ἴσως δευθῇ πολὺ ἀπαιτητικὸς πρὸς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του, καὶ ὅτι ἔπαιε καὶ αὐτός, μέχρι τινός, διὰ τὴν διαπραχθεῖσαν αὐθαίρεσίαν. Διὰ τοῦτο ἔκρινεν ὅτι ἀρκετὴ τιμωρία θὰ ἦτο διὰ τοὺς ἐνόχους, νὰ τοὺς ἀφίσῃ μὲ τὴν τύψιν τῆς συνειδήσεως.

Ἡ τύψις αὕτη ἀπέδωκε καλοὺς καρπούς. Ἀν ὁ Κίμων καὶ οἱ φίλοι του ἔχασαν τὴν εὐκαιρίαν νὰ περάσουν μίαν ὁραίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἐξοχήν, ὅμως ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος εἶχε τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν διάθεσίν του τρία μὲν ὁ δὲ λ. πρόθυμα καὶ εὐπειθέστατα.

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικόν) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΦΑΣΟΥΛΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΙΔ'.

ΤΑ ΕΠΙΘΕΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΟΥΛΑΚΗ

Εἶπαμε, τὴν ἄλλην φορὰ, πῶς ἔμαθεν ὁ Φασουλάκης τί εἶνε ὄνομα κύριον.

Τώρα ἡξεύρει ὅτι αὐτὸς ὀνομάζεται Φασουλάκης, καὶ ὅτι τὸ Φασουλάκης εἶνε κύριον ὄνομα, ὅπως εἶνε κύριον καὶ γιὰ ὅλους τοὺς κυρίους Φασουλάκιδες.

Ὅμως, ὅλοι οἱ κύριοι Φασουλάκιδες δὲν ὀμοιάζουν μεταξύ τους. Ἄλλοι ἀπ' αὐτοὺς εἶνε καλοὶ, καὶ ἄλλοι κακοί. Καμμιά φορὰ μάλιστα, ὁ ἴδιος Φασουλάκης σήμερα κάθηται φρόνιμα, καὶ αὐριο ὁλωςδιόλου τὸ ἐναντίον· τὴ μιὰ ἡμέρα μελετᾷ, καὶ τὴν ἄλλην δὲν μελετᾷ καθόλου.

Τὴν πρώτη ἡμέρα, λέμε: Ὁ Φασουλάκης εἶνε καλὸς καὶ ἐπιμελής. Τὴν ἄλλην ἡμέρα, λέμε: Ὁ Φασουλάκης εἶνε κακὸς καὶ ἀμελής.

Καλὸς, κακός, ἀμελής, ἐπιμελής, φρόνιμος, ἀτακτός, — αὐτὰ εἶνε τὰ ἐπίθετα τοῦ Φασουλάκη. Εἶνε δηλαδή τὰ ὀνόματα ποῦ δίδομε τοῦ Φασουλάκη, γιὰ νὰ ποῦμε μὲ αὐτὰ τὰ καλὰ τοῦ ἢ τὰ κακά του.

Παραδείγματός χάριν, ὅταν ἰδῶ κανένα Φασουλάκη παραμάγερα, νὰ γλύφῃ τὴν ράχη τῆς ψιτῆς ὀρνίθας, πρὶν τὴν βάλῃ ἐπὶ τραπεζί, θὰ πῶ: Νά, αὐτὸς ὁ Φασουλάκης εἶνε λαίμαργος.

Ὅταν ἰδῶ κανέναν ἄλλο Φασουλάκη νὰ κτυπᾷ τὸ κουδοῦνι ξένης πόρτας, — εἶται διὰ νὰ νερηθῇ τοὺς ἀνθρώπους, — ἢ νὰ θέλῃ νὰ δέσῃ ἐπὶ τοῦ σχοινί του κανένα δυστυχισμένον σκυλάκι, θὰ πῶ: Νά, αὐτὸς ὁ Φασουλάκης εἶνε ταραξίας.

Λαίμαργος λοιπὸν καὶ ταραξίας εἶνε δύο ἐπίθετα, ποῦ τα ἐδῶσα τοῦ Φασουλάκη, γιὰ νὰ πῶ μὲ αὐτὰ κακά του, δύο ἐλαττώματά του.

Ὅταν ὅμως βλέπω τὸ Φασουλάκη νὰ κάθεται ἡσυχά, νὰ μελετᾷ τὸ βιβλίον του ἢ νὰ γράφῃ τὴν ἐξηγησί του, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε φρόνιμος.

Καὶ ὅταν τὸν βλέπω νὰ παίζῃ μὲ τὴν ἀδελφούλα του, χωρὶς νὰ τὴν κάμνῃ καὶ κλαίῃ, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε ἀγαθός.

Καὶ ὅταν τὸν βλέπω νὰ νανοίγῃ τὸ μικρὸν του πουγγὶ γιὰ νὰ δώσῃ καμμιά πεντάρα σὲ κανένα πτωχό, λέγω: Ὁ Φασουλάκης εἶνε ἐλεήμων.

Φρόνιμος λοιπόν, ἀ γ α θ ὸς καὶ ἐ λ ε ῖ μ ῶ ν εἶνε τρία ἐπιθέτα, πού τα ἔδωσα τοῦ Φασουλάκη, γιὰ νὰ πῶ με αὐτὰ τρία καλὰ του, τρία προτερήματά του.

Αὐτὰ τοῦ ἐξηγήσεν ὁ κύρ Δάσκαλος ἐκείνη τὴν ἡμέρα, καὶ εἰς τὸ τέλος τοῦ εἶπε :

— Προσπάθησε, παιδί μου, πάντα τέτοια καλὰ ἐ π ί θ ε τ α νὰ σου δίδουν, καὶ ποτὲ ἀπὸ τὰ ἄλλα, τὰ κακά.

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Η «ΦΙΛΟΔΑΣΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ»

Τὰ Δάση ! τὰ Δάση !

Υπάρχει ὠραιότερον, μεγαλοπρεπέστερον, ποιητικώτερον, ὑγιεινότερον, εὐγενέστερον, ἐξωραϊστικώτερον, ἀπὸ τὰ Δάση ;

Φαντασθῆτε τὴν πόλιν μας περιτριγυρισμένην ἀπὸ δάση, τὰ περίχωρα ὅλα δενδροφυτευμένα, τὸν κίτρινον Λυκαβητόν μας καταπράσινον, τὴν ξηρὰν καὶ γυμνὴν αὐτὴν χώραν σκιαζομένην ἀπὸ ὠραῖα καὶ πυκνὰ δένδρα . . .

Αὐτὸ ἐπιδιώκει ἡ «Φιλοδασικὴ Ἐνωσις» ἡ ἰδρυθεῖσα ἐσχάτως ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ὑψηλοτάτης Πριγκιπίσσης Σοφίας. Θέλει νὰ ἀναδασώσῃ τὴν χώραν, νὰ στολίσῃ τὰς Ἀθήνας μὲ τὸν ὠραιότερον στολισμὸν, νὰ περιβάλῃ τὴν εἰκόνα τῆς λευκῆς πόλεως μ' ἐν λαμπρὸν βαθυπράσινον πλαίσιον. . . Θέλει ἀκόμη νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς ἐνεργείας τῆς καὶ εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ Βασιλείου, μικρὰς καὶ μεγάλας, καὶ νὰ διαδώσῃ παντοῦ τὸ φιλοδασικὸν αἶσθημα, καὶ μὲ τὸν καιρὸν, σιγά-σιγά, νὰ μεταβάλῃ τὴν ὄψιν τῶν ἐλληνικῶν πόλεων, καὶ νὰ χάρισῃ εἰς ὅλας τὸ πρᾶσινον πλαίσιον τῶν δασῶν, καὶ νὰ τὰς καταστήσῃ χλωρά, τερπνὰ καὶ ὑγιεινά ἐνδιατήματα, ὅπως εἶνε παντοῦ αἱ πόλεις τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων.

Βλέπετε, ὅτι αἱ ἐνεργεῖαι τῆς δὲν ἀποβλέπουν τὰ ἐξοχικά, τὰ μακρινά, οὕτως εἰπεῖν τὰ ἄγρια καὶ ἀπρόσιτα δάση. Ὅχι. Θέλει νὰ δημιουργήσῃ καὶ νὰ προστατεύσῃ δάση ἐντὸς ἡ πλησίον, τῶν Ἀθηναίων, πλησίον τῶν πόλεων δάση προστατὰς εἰς ὅλους, τόπους εὐκόλων καὶ ὠραίων περιπάτων. Σήμερον, παραδείγματός χάριν, δὲν ἔχομεν παρά το Ζάππειον, τὸ μοναχικὸν Ζάππειον. Αὐριο, χάρις εἰς τὴν Φιλοδασικὴν Ἐνωσιν, θὰ ἔχωμεν καὶ ἄλλους, ἀκόμη πλέον τερπνοὺς καὶ σπουδαίους περιπάτους.

Ἀλλὰ διὰ τοῦτο, εἶνε ἀνάγκη νὰ κατανεμηθῇ ἀπὸ ὅλους, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁ σκοπὸς τῆς Ἐνώσεως, καὶ νὰ γενικευθῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὰ δάση, καὶ νὰ ἔλθουν ὅλοι ἀρωγοὶ τῆς ἀναδασώσεως τῶν Ἀθηναίων, — ὁμιλῶ πρὸς τὸ παρὸν διὰ τοὺς Ἀθηναίους, — καὶ νὰ συναχθῇ τὸ ἀπαιτούμενον χρήμα, διὰ τοῦ ὁποῦ θὰ γίνῃ, ὅτι πρέπει. Ἔως τώρα, ἡ Ἐνωσις ἔχει συναξῇ 12 χιλιάδας δραχμῶν. Ὁ Δῆμος ἔδωσε 5 χιλιάδας, ἡ πριγκί-

στατούντων εἰς πᾶν ἔργον προόδου. Ἀφ' ἑνὸς πλεον τὸν κ. Κ. Σάμιον, τὸν τόνον ἐνθουσιάζον διὰ τὰ Δάση, ὁ ὁποῖος εἶνε ὅχι μόνον ὁ γραμματεὺς, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ τῆς Ἐνώσεως. Καὶ ἐν ᾧ τοὺς ἡκούα νὰ ὁμιλοῦν, καὶ νὰ προτείνουν καθεὶς τὴν γνώμην του, καὶ νὰ συζητοῦν, ἔλεγα ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ προσδεύσῃ σωματεῖον, διὰ τὸν σκοπὸν τοῦ ὁποῦ ἐργάζονται τόσοι δραστήριοι καὶ ἐνθουσιῶδεις ἄνθρωποι. Ἐγίνε λόγος καὶ περὶ τῶν παιδίων, — αὐτὸ σὰς τιμᾷ, — καὶ πολλοὶ ἐστήριξαν ἐπ' αὐτῶν μεγάλας ἐπιτάσεις, καὶ ἐπρότειναν μάλιστα νὰ γίνωνται ἐορταὶ φυτεύσεως, κατὰ τὰς ὁποίας νὰ φυτεύουν τὰ δένδρα εἰς τὰ δάση τῆς Ἐνώσεως οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολείων. Δὲν θὰ εἶνε ὠραῖον ; Καὶ μία ἄλλη πρότασις τοῦ κ. Κ. Στεφάνου, νὰ καθιερωθῇ δηλαδὴ ἡ 1 Νοεμβρίου ὡς ἐορτὴ τῶν Δασῶν, ὅπως ἔχομεν τὴν 1 Μαΐου ἐορτὴν τῶν Ἀνθῶν, καὶ αὐτὴ δὲν σὰς φαίνεται πολὺ ἐλκυστικὴ ;

Εἶμαι βέβαιος, ὅπως εἶμαι βεβαίως, ὅτι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σὰς φαίνεται ὠραία καὶ σὰς ἐλκύει ἡ Φιλοδασικὴ ἢ Ἐνωσις, καὶ ὅτι μετὰ πάσης χαρᾶς καὶ προθυμίας θὰ θελήσετε νὰ συντελέσετε, ὅσον εἰμφορεῖτε, ὑπὲρ τοῦ εὐγενοῦς καὶ ἐκπολιτιστικοῦ σκοποῦ τῆς.

Γ. Ε.

Σημειοδότης τῆς Διαπλάσεως.

Ὅσο ἐν Ἀθήναις συνδρομητῶν καὶ συνδρομητριῶν ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωνται μέλη τῆς «Φιλοδασικῆς Ἐνώσεως», ἀρκεῖ νὰ μοῦ το δηλώσουν δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς των, ἐγὼ δὲ θὰ διαβιβάσω τὰς ἐπιστολάς εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐνώσεως, ἢ ὅποια θὰ φροντίσῃ περὶ τῆς ἐγγραφῆς καὶ τῆς εἰσπράξεως τῆς διδράχμου συνδρομῆς.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Κωστάκης πρὸς τὸν ἐξάδελφόν του :
— Ἐγὼ χθὲς τὸ βράδυ πῆγα μὲ τὸ μπαμπά μου ἐπὶ τὸ θέατρο. Παρίσταναν τὴν Φαῦστα.
— Καὶ ποῦ ἦταν ἡ σκηνή ;
— Τόσφ βλάκας εἰσαι ; Μέσα εἰς τὸ θέατρο !
Ἐστῆλθ' ὑπὸ τοῦ Ἀταβιρίου Ρόδου.

Εἰς τὸ τραπέζι ἔχουν προσκαλέσῃ καὶ τὸν νουν τοῦ Γιάγκου. Ὁ Γιάγκος ἀπὸ τῆς χαρᾶς του, κἀμνει ἕνα σωρ ἀταξίαις εἰς τὸ τραπέζι. Τόσφ, πού ὁ ἀδελφὸς του Μίμης, λημονοῦν ὅτι ὁ νονὸς ἦτο παρών, ἠναγκάσθη νὰ του φωνάξῃ :
— Σύχασε ἐπιτέλους ! Μὰ τί ζουρλὸς νουνὸς σ' ἐβάπτισεν σένα ; !
Ἐστῆλθ' ὑπὸ τῆς Θαλασσοπούλας.

Ὁ μικρὸς Μίμης γράφει ἐκ τοῦ ἀτυποῦ τοῦ πατρὸς του :

« Φωδοῦμε, μπαμπά, ὅτι τὸ γράμμα θὰ ἔχει πολὺ ἀνωρθογραφίας, διότι τὸ ἀτυποῦν δαδάλεται δταν ἔγραφα. »
Ἐστῆλθ' ἀπὸ τοῦ Ἀσπρὸ Ἀραπίου.

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ

ΤΟΥ 37ου ΦΥΛΛΑΔΙΟΥ.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ μεγάλης περιγραφῆς, διότι μόλις σπέρψη τις τὴν εἰκόνα οὕτως ὥστε ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ πλευρὰ νὰ γίνῃ βάσις, βλέπει τὸν κυνηγὸν εὐκρινέστατα δι-αγραφόμενον ἐν κατατομῇ, — en l'air — ἡ ὅποια ἀρχίζει ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ ῥυγχος καὶ τελειώνει εἰς τὴν οὐρὰν τοῦ σκύλου.

Ἐκ παραδρομῆς, ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν δὲν ἀνεγράφη καὶ εἰς τὰς Ἀσκήσεις τοῦ 37ου φύλλου καὶ δὲν ἔλαβε αὐτὴν τὰ ἀριθμῶν, ὅπως αὐτὸς διὰ νὰ μὴ συμπληρωθῇ εἰς τὸν Διαγωνισμόν, διότι ὅλοι οἱ Διαγωνιζόμενοι βέβαια θὰ τὴν εἶδαν καὶ θὰ ἐνθυμήσαν νὰ σημειώσουν (ἐν εὐρῶν) τὴν λύσιν τῆς, ἔστω καὶ ἄνευ αὐτῶν ἀριθμῶν.

Ἐθνικὲς Ὑμνεῖ, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον μαρτυρεῖ ἡ ἐπιστολή σου. δυστυχῶς, αἱ δύο προηγούμεναι ψηφοφορίαι περὶ αὐτῆς τοῦ φύλλου, μ' ἐπέσαν ὅτι καὶ τῆς τρίτης τάποτελέσματα — δὲν εἴσευρον διὰ ποῖον λόγον, — θὰ ἦσαν τὰ ἴδια. Ἐπεὶ ἀπεφάσισα φέτος νὰ μὴ κάμω τίποτε, καὶ νὰ μείνωμεν εἰς τὸ καθεστῶς. Βεβαίως, ἡ ἐτήσια συνδρομὴ τῆς «Διαπλάσεως» εἶνε σχετικῶς ἐλαχίστη, ἐν μάλιστα συγκριθῇ μὲ τὰς συνδρομὰς ἄλλων περιοδικῶν ἐλληνικῶν, — ἀφ' ἑνὸς δὲ τὰ ξένα. — τὰ ὁποῖα οὕτε εἰκόνας ἔχουν, οὕτε συνεργασίαν πληροῦν, οὕτε Διαγωνισμοὺς κάμνουν, καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀκριβέστερα. Τὸ φύλλον μας ὅμως ἔχει μεγαλητέραν κυκλοφορίαν ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, μεγαλητέραν κατανάλωσιν, καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ διατηρῇ μικρὰν τὴν συνδρομὴν, ὥστε νὰ εἶνε προσίτον καὶ εἰς τοὺς μὴ πλουσίους.

« Μόλις ἔλαβα τὴν ἐγκύκλιον ἐπιστολήν τοῦ κ. Παπαδοπούλου — μοῦ γράφει τὸ Ἄρθρον τοῦ Μαΐου, — καὶ ἀμέσως ἔσπευσα νὰ στείλω δρ. 3, 50, τὰς ὁποίας ἐμάθυνα διὰ τὸν τόμον τοῦ 1899. Προχθὲς τὴν Κυριακὴν τὸν ἔλαβα, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν μου δὲν ἐτελείωσα τὸ φαγητόν μου, ἀλλὰ ἐσπράχθην ὑπὸ τὸ τραπέζι διὰ νὰ τὸν διαβάσω. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν τὰ μυθιστορήματα, τὰ ὁποῖα ἔχει ἄλλὰ μὴπως δημοσιεύεις καὶ κανὲν ἄσχημον ποτὲ ; » — Σ' εὐχαριστῶ, Ἄρθρον τοῦ Μαΐου, διὰ τὰς κυλοακουτικὰς αὐτὰς κρίσεις ! Ὡς πρὸς τὰ μυστικὰ τοῦ Ἀναβία, σοῦ ἀπαντῶ ὅτι ὁ ψυχολογισμὸς μου δὲν εἶνε σπανὸς, — πῶ, πῶ, νὰ τοῦ ἀκούω ! — ἀλλ' ἀπλῶς... ἀνήλικος. Βεβαίως, εἰς ὅλα σου τὰ τετράδια εἰμφορεῖς νὰ γράφῃς τὰς ιδίας ἀπαντήσεις, ἀπ' οὗ τὰ στέλλῃς εἰς διαφόρους ἔτσι κάμνουν ὅλοι σχεδόν.

Ἀργυρὰ Πανσέληνος (Σ. Κ.) δέχομαι τὸ νέον σου ψευδώνυμον, καὶ σοῦ στέλλω τὰς εὐχὰς μου διὰ πρῶτον βραβεῖον, ἀλλὰ... σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα δίνει. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ, καθὼς καὶ τοὺς γονεῖς σου, δι' ὅσα γράφεις διὰ τὸ ἄρθρον τὸν περὶ Μυθιστορημάτων.

Πρὸς τοῦ Ζαλὸγγου, βιβλίστα μὲ συνεκίνησεν ἡ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας μοῦ ἀναγγέλλεις τὸν θάνατον τῆς προσφιλοῦς σου μητρός. Σοῦ

στέλλω τὰ θερμὰ καὶ ἐγκάρδια συλλυπητήριά μου καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σε παρηγορήσῃ γρήγορα διὰ τὴν σπέρψιν, τῆς ὁποίας δὲν ὑπάρχει μεγαλητέρα. Γεννήτω τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ . . .

Κόρη τῶν Ἀλπειν, σοῦ ἐγκρίνω τὸ νέον σου ψευδώνυμον (χωρὶς ἀρχικά) καὶ σοῦ γράφω [Ε] διὰ τὴν ὠραίαν ἐπιστολήν, καὶ διὰ τὸ τετράστιχον καὶ δι' ὅλα. Ἐξετελλάθῃ ὁ Ἀναβίας μὲ αὐτὰ πού τοῦ γράφεις.

Φτού ! φτού ! νὰ μὴ βασκαθῇ ! τί ὠραῖο καὶ παχουλὸ παιδάκι ὁ ἀνεψιός σου, Τσοῦτρα ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι νὰ τον ἀγαπᾷς τόσο, ἀπ' οὗ σ' ἔχω τὸν ἀγάπησα ; μόνον πού τὸν εἶδα ἐν τῇ φωτογραφίᾳ. Νὰ σοῦ ζήσῃ.

Μὲ μεγάλην μου χαρὰν, Ἐλληνοπούλα, ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρὸν. Ἐξεπρόσθη τὸ δόντι ; τὸ ἔδωλες ; Σοῦ εὐχομαι περαστικά, καὶ μὴ κάμῃς πάλιν τόσον καιρὸν νὰ μ' ἐνθυμήσῃς.

Κρητικὸν Κάστανον, σήμερον ὡς βλέπεις, ἐγκρίνω ψευδώνυμον τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ Κική ἔλαβε τὰ γραμματόσημα καὶ τὴν ἐπιστολήν σου, καὶ σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς πού τὴν ἐνθυμίσαι πάντοτε. Ἦθελε νὰ σοῦ γράψῃ, ἀλλὰ εἶνε μικρὴ καὶ δὲν γράφει καθόλου καλὰ. Ἐ, εἶδες ; πρᾶναι ὅπως δανεῖζεις τὰ φυλλάδιά του ; Τοῦ τα χάνουν, τοῦ τα σχίζουν, τοῦ τα λερώνουν, καὶ πᾶσι ὁ τόμος ! Ὡστε εἰς τὸ ἐξῆς δὲν ἔχει δανεικά.

Πόσον ἐχάρην — μοῦ γράφει ἡ Ποιητὴ Ἀλπειν, — ὅταν εἶδα τὸν τόμον τοῦ 1897, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἀπὸ τὸ Γραφεῖον τοῦ ἀδελφῆς μου. Τόσον μοῦ ἤρεσεν, ὥστε εὐθὺς ἐκύτταξα ἂν εἶμαι κάτοχος δρ. 3, 50 διὰ νὰγοράσω ἄλλον ἕνα. Ὡχ, ὦχ, καὶ εὐρίσχω ὅχι πρὸς ἄλλα 5, 80. Τί χαρὰ ! μὲ 1, 20 ἀκόμη ἡμπορεῖς νὰγοράσω ὅχι ἕνα, ἀλλὰ δύο ἀκόμη τόμους ! . . . Ἐξήγησα τοῦ μπαμπά μου τὸ ὑπόλοιπον, καὶ σοῦ ἐγκλείω σήμερον δρ. 7, διὰ νὰ σοῦ στείλῃς τοὺς τόμους τοῦ 1895 καὶ τοῦ 1896, διότι τὸν τόμον τοῦ 1897 τὸν ἔχει ἡ δὲ ἀδελφὸς μου, ὁ θάγορσος δὲ καὶ τὸν τόμον τοῦ 1898. Καὶ ἐπειδὴ εἰμφορὰ ἀγαπημένα ἀδελφία, θὰ ἔχομεν νὰ διαβάζομεν ὁλοὺς τοὺς τόμους τῆς Β' περιόδου ! — Νὰ, ἔτσι κάμνουν τὰ καλὰ παιδιὰ καὶ πλουτίζουν τὴν βιβλιοθήκην των, ὅταν ὑπάρχῃ τέτοια εὐκαιρία.

Ὡρὴ τῆς Ἐπρᾶς, ἄκουσε κατὰ περίεργον : Ἡ Σπαρτιάτις Κελευρία, ἐξεργουμένη τοῦ Γραφείου μου, εὗρεν ἔξω μίαν ἐπιστολήν σου εἰς ἐλπίδι νὰ καταστῇ. Πῶς τὸ ἐπαθεῖς αὐτό, νὰ τὴν ρίξῃς ἀπέξω ; Ἡ Σπαρτιάτις Κελευρία ἔτυχεν νὰ εἶνε φίλη τῆς οἰκογενείας σου, (καὶ σὲ παρακαλεῖ μάλιστα νὰ τῆς στείλῃς τὴν διεμβυστήν σου, διότι τὴν θέλει ἡ οἰκογενεία τῆς) καὶ εἰς τὴν καλωσύνην νὰ σοῦ στείλῃ ἀντίγραφον τῆς ἐπιστολῆς σου. Σοῦ ἀπαντῶ λοιπὸν ὅτι ἡ ἐκτίμησις τῶν τόμων εἶνε προσωρινή, καὶ ἐκτός τούτων περιορίζεται μέχρι τοῦ τόμου τοῦ 1899, διότι ὁ τόμος τοῦ 1900 θὰ τιμᾶται δρ. 7. Ἐπομένως κανεὶς δὲν θὰ παύσῃ νὰ εἶνε συνδρομητῆς, μετὰ τὴν ἰδεάν ὅτι εἰς τὸ τέλος τοῦ ἔτους θὰ εἰμφορὴ νὰγοράσῃ τὸν τόμον μὲ 3 μόνον δραχμὰς, διότι ἀπλοῦσταται . . . ὅλ' τὴν πᾶθ.

Ὁλγα Ἀσπιδίου, σὲ δέχομαι μετὰ πάσης χαρᾶς εἰς τὸν κύκλον μας καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σοῦ γράψῃ συχνά. Δὲν παίρνεις καὶ κανένα ψευδώνυμον ;

Εὐγὲς, Φλοῖσθε τοῦ Ἐδδαίου [Ε] διὰ τὴν ἔμμετρον ἐπιστολήν, ἡ ὁποία πολὺ μ' ἐφάρδυνε :

Δεκαπέντε Ὀκτωβρίου καὶ ἡμέρα Κυριακή, Ἡ ἐπιστολή μου εἶνε, ὅπως πάντα, φιλική. Ἔτος χίλια ἐννεακόσια — εἰκοστὸς αἰὼν, — Ἄρδονος κοσμοκαταστροφῆς ἔργον θανατωτῶν.

καὶ τὰ λοιπὰ, διότι τόπον δὲν ἔχω.

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Σύλλογον ἡ «Νέότης» εἶχαν σκεφθῇ κατ' ἀρχὰς νὰ ἐορτάσουν τὴν ἐπετηρίδα τοῦ Συλλόγου κατὰ τὸν ἑορτασμὸν ὅτι ἡ ἐπετηρίδα θὰ ἐορτάζετο καλὴτερον ἂν διέθετον τὰ χρήματα ὑπὲρ Πατριᾶς καὶ φιλανθρωπίας. Οὕτω λοιπὸν μοῦ ἔστειλαν

22 φράγκα χρυσᾶ, τὰ μὲν 15 διὰ τὸν «Ἑλληνοπαιδα» τὰ δὲ 7 πρὸς ἐγγραφὴν ἐνὸς Ἀπόρου ἐκ τοῦ ἐσωτερικοῦ, καὶ τὴν διαφοράν τοῦ χρυσοῦ διὰ τὸ Ταμεῖον τῶν Ἀπόρων. Εὐγὲς, Ἀταβιρίου Ρόδου, εὐγὲς Γωλὲ Διάβολο, εὐγὲς Σκανδαλιάρη, καὶ λοιποὶ ἀποτελοῦντες τὸν Σύλλογον, ὁ ὁποῖος ἀπέδειξε πολλὰς εἰς τὴν ὥρην ἐνδεδειγμένον ἐπὶ ἐκλογὰς Προεδρείων.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των, δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους : Θριαμβευτικὴν Ἀλφίδα (Η. Φ. Η. αὐτὸ ἐξέλεξα καὶ τὸ ἔδωκα εἰς τὴν ἀπάντησιν τῆς Κυριακῆς καὶ εἰς τὴν μεταφράσιν μου μὲν ἔστειλες) Φαλῶν καὶ Ἀλφιδῶν (Ν. Α. αὐτὸ ἐξέλεξα) Ἐλπίδα Κόριον (Ι. Κ. αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον γραμματόσημα Ὅθωμ. εἰμφορεῖς νὰ στείλῃς, ἀλλὰ χαρτοσημα ὅχι ὁ δὲ γονεῖς τὸν Συλλογιστῶν ὑπάρχει εἰς τὰ τρία πρῶτα φύλλα τοῦ ἔτους, τὰ ὁποῖα τιμῶνται φρ. 0, 45) Πετρομα-ζευτοῦλα (Π. Τ.) Κῆμα τῆς Ἀμασπιδίου (Ι. Σ. αὐτὸ ἐξέλεξα ἡ πληροστορία εἶνε ὅπως περιττή ἔστειλα) Νεαρόν Ἰγρογράφον (Γ. Π. δυστυχῶς, τὸ προτιμώμενον δὲν ἦτο ἐλεύθερον) καὶ Αἰματόνιον Πνεῦμα (Ι. Τ. αὐτὸ ἐξέλεξα.)

Ἀσπασμοί, Πληροφορίαι καὶ Δημοσιεύσεις ἐπὶ πληρωμῇ εἰς τὸ προσεχές, ἐλλείψει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνακαλλᾶ-ξουν : ὁ Φιλόσοφος Διογένης μὲ τὸν Ἐθνικὸν Ὑμνον, Ναυτοπούλα καὶ Ναυτοπούλα τῆς Ἀνδρῶν — ὁ Πόρτος τῆς Ἀχρωαλίδος μὲ τὴν Ἀρτοπούλα τῆς Βερόνης — ἡ Σαλονίκη τῆς Ἐλπίδος μὲ τὴν Ἀρτοπούλα Νεότητος, Ἀρθος Μαῖου καὶ Περσῶν, Ἀρτοπούλα — τὸ Ἀσπρὸ Ἀραπίου μὲ τὸ Μεσολογιτάκι, Καρραῖον τοῦ Φαλίου καὶ Εἰρονομία τῆς Εἰρονομίας. — ἡ Μαργαριτοφόρος μὲ τοὺς Ὁραῖους Πριγκίπας, Ταρτα-ρίνον τῆς Ταρταρίνης καὶ Νεαρόν Μοναχικόν — τὸ Μεσολογιτάκι μὲ τὸν Ἀρχικουτούλια-καρ καὶ Μαχμοκοκό — ὁ Νεαρόν Μοναχικὸν μὲ τὴν Καλλιφώνον Ἀρσακίδου, Περσικήν Ἀνθῶν καὶ Κρητικὴν Ἀλφίδα — τὸ Κρητικὸν Ἀρσακίδου — τὸ Κρητικὸν Ναυτοπούλα μὲ τὸ Κρητικὸν Κάστανον — ἡ Μικρὰ Καταποπούλα μὲ τὴν Συννεφεοδὴ Ἀνθῶν — τὸ Ἄρτι τῆς Ἐπρᾶς μὲ τὸ Τὸν-Τὸν, Τὸν-Τὸν Τσάιναμιν καὶ Καλλιφώνον Ἀρσακίδου — ἡ Ἀλφὼν τὸ Βοσπορόν μὲ τὸ Ἀρτο τῆς Ἰδίας — ἡ Βοσπορούλα τῆς Διόφης μὲ τὸν Ταρτοπούλα, Καταποπούλα καὶ Τριεπάρλον Κελευρία — τὸ Ἀρτο τῆς Πέλαγος μὲ τὸν Φαλῶν τῶν Δαφνῶν, Ἀρτοπούλα τοῦλα καὶ Ἀρτοπούλα Πνεύμα — ἡ Συννεφεοδὴς Ἡμέρα μὲ τὸν Στεφανὸν Δάφνης, Μό-ζαρτ καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίδου — ὁ Ὁρι-ὼν μὲ τὴν Καρρίον ἀπὸ Πέτρον, Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίδου καὶ Ἐλληνοπούλα τοῦ Βορῶ — ὁ Ἰππερφόρος Λέων μὲ τὸν Ὀδυσσεὺ τὸν Γ-θακῆσιον — ὁ Σοφὸς Πιπταδὸς μὲ τὸν Δα-φροστεφὴ Νανταρῶν, Μικρὸν Καταποπού-λα καὶ Θαλασσοπούλα — ἡ Κρητικὴ Ἀλφίδα μὲ τὴν Καντασίαν, Ἀλφιν Μαργα-ρίτταν καὶ Ἀμασπιδίαν — ἡ Διφύλακα Ἀλφ-ῶν μὲ τὸν Ναυτοπούλα Ἐλπίδα, Περσικήν Ὁραῖον καὶ Ζιζάνιον τοῦ Ἀρσακίδου — ἡ Ποιητὴς τῆς Διόφης μὲ τὸν Καλὸν Ὁραῖον, Εἰληρικὴν Φιλίαν καὶ Κρητικὸν τοῦ Κρητικῶν — ὁ Πόρτος τῆς Βαβέλ μὲ τὸ Ἀλφῶν Πέλαγος — ὁ Ἀρτο τῶν Μολυβδίων Σπαρτιατῶν μὲ τὸ Τριεπάρλον Ἀστέρι καὶ Περσικήν — ἡ Κόρη τοῦ Σπρυμῶνος μὲ τὴν Ἀρτοπούλα-καρ, Κόρη τῆς Θαλάσσης καὶ Κόρη τοῦ Ἀλφῶν.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλῳ στέλλει ἡ Διάπλα-σις πρὸς τοὺς φίλους τῆς : Ἐλένη Ι. Γκατ (δὲν σὲ ἐλησμόνησα διόλου, οὕτε προτιμῶ ἄλ-

λας· δὲν ἐδημοσιεύθησαν ὅμως αἱ πρότασις σου, διότι κατὰ τὴν νέαν ἀπόφασιν, τὴν ὅποιαν φαίνεται δὲν εἶδες, αἱ πρότασις εἰς τὸ ἐξῆς γίνονται ὑπὸ ψευδωνύμων πρὸς ψευδωνύμων· σὺλλα ἔστειλα·) Λιγία (τὸ τετράδιον ἐπὶ ἀλλήλῃ δὲν εἶχε σχέσιν μετὰ τὴν δὴλωσην, πού δὲν εἶχε ἰδίᾳ) Λεοπάρδαλιν (τὴ σῆσιν ἔχει ἡ ἐκπώσις τῶν τόμων μετὰ τὴν αὐξήσιν τοῦ φύλλου; φέτος δὲν θὰ γίνῃ τίποτε, καμμία πρότασις καὶ καμμία ψηφοφορία· καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὅ, τι ἀποφασίσω σχετικῶς μετὰ τὸ φύλλον μου, θὰ το κήνω, χωρὶς νὰ ζητῶ τὴν γνώμην καὶ τὴν ἐπιδοκιμασίαν κανενός·) Ἡρώα τῆς Σύρου (ὅταν γράψῃς εἰς τὸν ἀδελφόν σου, εἰπέ τω χαριεῖσμάτα ἐκ μέρους μου· σὺλλα ἔστειλα·) Χαλιδάδιν (Κυκλαδιστὴν ἔστειλα) Χρυσόφορον Φέλλα (πού τῆς ἔφυγεν ἡ Δευκὴ Καμέλια, χωρὶς νὰ τῆς εἰπῇ τίποτε· ἔ, καμμία δικαιοσύνη, καὶ τότε θὰ ξαναβρεθῇ...) Θαλασσοπούδιν (πού τῆς ἔρρεσε πολὺ ἀπὸ τὸν «Πετρομαυετήν» ἡ φιλονεικία μετὰ τοῦ κ. Φραντζῆ καὶ τοῦ φίλου του Πασώτου· ἀλήθεια, εἶχε πολὺ γούστο· ὁ Ἀναγίας τὴν εὐχαριστεῖ δι' ὅσα καλὰ γράφει·) Λιακὴν Μαργαρίταν (ἡ ὁποία εἶναι καταπαγεμένη μετὰ μου, μετὰ τὴν Δεκάτην Κυριακὴν, μετὰ τὸν Κινεζικὸν Διαγωνισμόν, μετὰ τὴν Ἀνθοδὸν Ἀμύνιν, πού κατὰ τὴν ἀλλήλογραφίαν, μετὰ τὴν Μαργαριτοφόρον — πού τὴν εὐχαριστῶ διὰ τὰ γραμματόσημα, — μετὰ ὅλους καὶ μετὰ ὅλα!) Μαγαμέλλον Φέλλα (Αναμυλλίδα, Γαρδένιαν τῆς Μαργησίας ὁ Ἀναγίας σ' εὐχαριστεῖ θερμῶς διὰ τοὺς πένσέδες πού του ἔστειλες· ἐγὼ καὶ πολὺ μετὰ τὴν «δευτέραν φάσιν» πού ἀνεκάλυψε εἰς τὴν Μαγικήν Εἰκόνα·) Ἀβυσσινὸν Πολεμιστὴν (πολὺ λυπούμαι διὰ τὴν «βαρβαρότητα» πού ἐπικρατεῖ εἰς τὸ ταχυδρομεῖόν σου·) Πτηνὸν τῆς Ἑρήμου (πολὺ εὐνοῶ καὶ τὰ τέσσαρα, προπάντων τὸ «Μαργαριτάρει»·) Σπαρτιάτιδα Χειλωρίδα (τί σύμπωσις!... σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἔσπαθώματα καὶ τὰς ὑπὲρ τοῦ «Ἑλληνόπαιδος» προσπάθειάς·) Μικρὸν Σωματοφύλακα (χαίρω πού μ' ἐνθυμίσαι καὶ σὲ συγχάρω διὰ τὴν κατὰ τὴν σου εἰς τὸ Γυμνάσιον· τώρα, παιδί μου, νὰ ἐπιμελήθῃς τὴν ὀρθογραφίαν σου, διότι ἔχεις μερικὰς ἐλλείψεις πού δὲν ἐπιτρέπονται εἰς μαθητὴν Γυμνασίου·) Δαφροστεφὴ Ναυαρχον, Ἐρυθρὰν Καμέλιαν (ἐγὼ ὑποθέτω, ὅτι ἤρξαι ἀπὸ τῆς διὰ τὸς καὶ ὑποψία· ἄλλως εἶδες τί ἔγραψα·) Ἐλευθέριον Ι. Σερὰκην. Ροδωρικιστὴν Ἀνὸν ([ε] εἶμαι εὐτυχὴς πού ἔλαβα ἐπιστολὴν σου, κατόπιν τῆς μακρῆς ταύτης σιωπῆς· ἦτο ὡραϊστάτη σου εὐχομαι πᾶσαν πρόσδοον, μέτρια τέλους τῶν σπουδῶν σου, καὶ διπλωμα μετὰ ἄριστα·) Ἀννα Νάστον (ὁ τόμος πού ἔχει τὴν «Πριγκίπισσαν Ροζάλθαν» τιμᾶται φράγκα 3,50, εἶδες ποῦ ἐβραβεύθησαν εἰς τὴν Καλλιγραφίαν·) Ζοφροδὸν Νέφρον (τὸ διπλὸν φυλλάδιον τῆς Κυριακῆς ἔφερε κάποια ἀνωμαλίας καὶ τὰ κατόπιν φυλλάδια ἐτυπώοντο ὀλίγον ἀργότερα, ὥστε δὲν ἤμπορούσαν νὰ τα παραδώσω εἰς τὸ ταχυδρ. ἀπὸ τὴν Παρασκευὴν· τώρα ὅμως ἡ ἀνωμαλία παρήλθε·) Σπυρίδων Ν. Φίλιππιν (χαίρω πολὺ·) Ζήνιν τὸν Λαοδαρέα (ἔστειλα) Κόδρον (τὴν ἔδωσα·) Ἐλληνα Σημαιοφόρον, Ἀστροποταμίτην (τὴν ἔλαβα) Χρυσὴν Πρωίαν (ἔτσι· κἀπου· κἀπου νὰ εὐρίσκῃς καιρὸν νὰ μου γράψῃς·) Χρυσόπουδιν (μὰ δὲν ἀπήντησα εἰς τὴν προηγουμένην ἐπιστολὴν σου;... ὁ κόσμος ἔγινεν· εὐχομαι καὶ νὰ ἔγινῃ καὶ μετὰ φρόνησιν·) Ἀνθος τοῦ Ζαππεῖον (ἐπεστράφη κατὰ λάθος, καὶ νὰ το ξαναστείλῃς νομίζω ὅτι σοῦ ἀπήντησα καὶ ἄλλοτε, ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ λέγω τὰ ξένα ψευδώνυμα· ἐπομένως, νὰ παύσῃς αὐτὰ αἱ ἐρωτήσεις·) Συναγροδὴ Ἡμέραν (ἔλαβα καὶ σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον·) Ἀρχηγὸν τὸν Μολυβένιον Στρατιωτὴν (ἤμουν βεβαία ὅτι θὰ σου ἔρρεσε τόσον ὁ τόμος τοῦ 1897, καὶ ὅτι ἄρτι μόνον δὲν θὰ μετενοῖς πού τὸν ἠγόρασες, ἀλλὰ θὰ ἔσπευδες νὰγοράσῃς καὶ ἄλλον, τώρα πού εἶνε τόσον εὐθηνοί·) Κῆμα τῆς Σαλαμίνας (καλῶς ἤλθε· ἔστειλα·) Κολομβίαν (ἡ παραγγελία σου ἔξετελέσθη· εὐχομαι περαστικῶς

εἰς τὸν ἀγαπητὸν Ἀρεμοστρόβιλον·) Κανασίαν (τὸ ἔλαβα·) Νευροσπαστὸν (τόμον ἔστειλα αἱ πρότασις δημοσιεύονται πάντοτε εἰς τὸ ἐπομένον φύλλον ἐκείνου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπαντῶ·) Μπουπουνιστὸν Μυαλό, Κουτερτὸν (ἔστειλα·) Καταστροφικὸν (ὡχ, τὸ καίμενο τὸ ἀδελφί· ἄκου· ἐκεῖ νὰ γεννηθῇ νεκρὸ!... ἀλλ' ἀπὸ ἡβελὴν ἔτσι ὁ Θεός, τί νὰ κήνωμεν;·) Θεὰν τῆς Γεωργίας (μὰ ξεύρει ἑλληνικὰ αὐτὸς ὁ γεφυρόντης;·) Ἀγνὸν Μερκεδάκι (τὰ ἔλαβα· ἀλλ' αἱ λύσεις, ὅταν δὲν εἶνε γραμμέναι εἰς τὸν ἐπὶ τούτῳ χάρτην, δὲν συμπεριλαμβάνονται εἰς τὸν Διαγωνισμόν·) Δ. Α. Φιλιππίδην (ἔστειλα τοὺς δύο τόμους·) Ἐχθρὸν τοῦ Σέλλα (αὐτὰ, αἱ ὅλως ἰδιαίτεροι πληροφοροὶ δὲν δημοσιεύονται·) Κινέζον Ἀῖ (πού ἐφάνη πάλιν μετὰ τὴν Κινέζικα·) Ἀστρο Λαγουδάκι. Βίωνα τὸν Σμυρναῖον (ἡ Κική σ' εὐχαριστεῖ πολὺ πολὺ διὰ τὰ ὠραία γραμματόσημα·) Πικραμένην Καρδοῦλαν (ἔστειλα·) Βασιλέα τῆς Σπάρτης (εἰς ἄλλην ἐπιστολὴν ἐλπίζω νὰ μου γράψῃς περισσότερα·) Ἐλληνίδα τὴν Κανακίαν (νὰ μου γράψῃς συχνότερα·) ἕκαστον τετράδιον πρέπει νὰ το συνοδεύῃς μετὰ δεκάλεπτον γραμματόσημον ἐσωκλειστικῶς·) Ἐλληνὴ Πατριαντὴ, Ἀταβύριον Ρόδον (ἀλλοίμονον, ἂν ἔκαμναν αὐτὴν τὴν σκέψιν οἱ! κανεὶς δὲν θὰ ἐλάμβανε μέρος εἰς τοὺς Διαγωνισμούς· καὶ μήπως τὸ ξεύρει κανεὶς· τότε βραβεύεται; ἴσα-ἴσα ὅταν ἐλπίζῃς πολὺ... τὴν παθαίνει·) Κερκυραϊκὴν Νύκτα, Φιλέρημον Τρυγόναν, Φιλαμερικανίδα ([ε] διὰ τὴν ὠραία ἐπιστολὴν· πολὺ ἐγελῶμαι μετὰ τὸ ἐπεισόδιον τῆς Τσουρουφλίας·) Ἀστρο Πορτικαί, Φιλαγγλὸν Ἐλληνα (ἔστειλα·) Ζουλέικα, Μέλισσαν (ἔλαβα·) Νέον Ναύτην, Χρυσὸν Παράκι κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 21' Οκτωβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 11 Δεκεμβρίου

Ὁ χάρτης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δίδω νὰ γράψῃς τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φράγκα, ὡς ἑκάστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

555. Λεξιγράφος

Τὸ πρῶτον εἶνε ἀριθμὸς, κρατεῖς τὸ δεύτερόν μου, καὶ εἰς τοὺς κήπους πήγαίνε, νὰ ἰδῇς τὸ σύνολόν [μου].

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κοραλίας Μασσαί

554. Στοιχειογράφος.

Εἶνε κάτι, πού ἂν σε πιάσῃ,

θὰ παγώσῃς, θὰ φωνάξῃς.

Ἐνα γράμμι ἂν τοῦ προσθεσῇς,

Δὲν μπορεῖς νὰ το κυττάξῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ραγισμένου Βάσου

553. Λένιγμα.

Εἰς τὴν ἀρχὴν πῶ γράψῃς, καὶ θάγῃς σ' ἀπ' τὸ πέρας. Κι' ἀπ' τὸ κεφάλι βάλῃς τὸν τόνο· τῇτῃ οὐρά. Κι' ἂν σε ρωτήσουν τότε τί ἔγινε τὸ τέρας, θὰ πῇς ἀναμυλλίδα, πῶς ἔκαμε περὰ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἰστορικοῦ Παλατιδίου

556. Ἀστήρ.

Νῦν κατασταθῶν οἱ ἀστερισκοὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε ὥστε νάγινωσκονται καθέτως, ὀριζόντως καὶ διαγωνίως τὰ ὀνόματα τεσσάρων ποταμῶν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ροβίτου Γωσιόδου

557—558. Ἀστεῖα Παροράματα.

1. — Ἀφάντων πατεῖς ἀνιψέρον.

2. — Ὁ δεινὸς τῆς παγίδος ὠροδότης ἐστὶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀταβύριον Ρόδου

559. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν κατωτέρων γραμμάτων, καταλλήλως συνδυαζόμενων, νάποτελεσθῶν: Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Μοῦσα καὶ νόμισμα ἀρχαῖον:

ΑΔΑΕΘΙΑΜΝΟΟΠΡΣ.

Ἐστὴν ἀπὸ τοῦ Ἀστρο Κίθου

540—544. Μαγικὴ Συλλαβή.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κατωτέρω λέξεων διὰ μιᾶς συλλαβῆς, πάντοτε τῆς αὐτῆς, σχηματίζουσιν ἄλλας τόσας λέξεις:

Σιδῶν, σῶμα, δῖμος, ἰστίον, ἀστήρ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Σύρι κ' ἔλα.

545. Τριπλῇ Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων αποτελοῦν χρονικὸν ἐπίρρημα, τὰ δευτέρα (ἀλλ' ἀντεστραμμένα) μέρος γῆς, τὰ δὲ τρίτα μέρος τῆς κεφαλῆς: 1. Ρωμαῖος ἱστορικός. 2. Βιβλίον ἐκκλησιαστικόν. 3. Μεγάλῃ πρωτεύουσα. 4. Ἀρχαία λέξις, σημαίνουσα πτωχόν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀρχιανάρχου Θεμιστοκλῆους

546. Φωνηεντολόγιον.

κπτπρ-δς-χλκς-νς-δ-ν

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Τυδίδου

547. Γρίφος.

ε ε ε ε ε ε ε ε

ε ε ε ε ε ε ε ε

ἀκου ε ε ε ε ε ε ε ε κ' ἔλα λῆ, λῆ,

ε ε ε ε ε ε ε ε

ε ε ε ε ε ε ε ε

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀναμύνης

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 37.

455. Ὑπατία (Ὑπάτη, α.) — 456. Ἀρχή, ῥά

χη, χήρα. — 557. Ὁ μύλος, ἡ Μῆλος, τὸ μῆλον.

458. ΚΕΡΚΥΡΑ 559. ΡΥ—Α—ΚΙ—ΟΝ

ΡΩ Ι Ι Ρ

Ι Ν Κ Α Ι

Α—ΡΙ—ΟΝ

Τ Ι Β Ε Ρ Ι Σ

Ι Κ Ρ Ι Τ

ΚΙ—ΟΝ

Δ Ι Ω Ο Ω

Σ Ο Υ Ν Ι Ο Ν

ΟΝ

460. ΑΙΝΙΓΜΑ (Ἰνα, Ναι, Γάμψ, Μανία.) —

461. Ἡ ἐπιμέλεια νικᾷ ὅλας τὰς δυσκολίας. —

462. ΠΑΡΑΣΧΟΣ (Πρίαμος, Ἀμμων, Ρίε,

Αῦλος, Σύρος, Χοῖρος, Ὀλγα, Σάπων.) — 463.

Ἀρχὴ σοφίας φόβος Κυρίου. — 464. Ἡ τιμὴ τιμὴν δὲν ἔχει (ἦτοι, μύτη, μηδὲν, ἔχει.) — Ἡ

λύσις τῆς Μαγικῆς Εἰκόνης, τῆς δημοσιεύσεως

εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, δημοσιεύεται εἰς τὴν ἀλλή-

λογγραφίαν τοῦ παρόντος.

ΙΑΤΡΟΣ

ΛΑΡΥΓΓΟΛΟΓΟΣ—ΩΤΟΛΟΓΟΣ

Μ. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

τίος chef - de clinique τοῦ ἐν Παρισίοις

καθηγητοῦ Fauvel

Εἰδικὸς διὰ τὰς νόσους τῶν Ἀναπνευστι-

κῶν ὀργάνων, τοῦ Λάρυγγος, τοῦ

Λαιμοῦ, τῆς Ρινός καὶ τῶν ΩΤΩΝ.

Ὡραὶ ἐπισκέψεων: 10—12 καὶ 3—4.

Ὁδὸς Πατησίων, 11 Β—Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΑΔΕΛΦΩΝ Α ΡΑΚΟΠΟΥΛΩΝ

Μηχανικὸν ἐργοστάσιον

Φακέλλων καὶ καταστῆχων

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Βιβλιοδετεῖον

Γραμμογραφεῖον

Τυπογραφεῖον

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ὁδὸς Αἰόλου, ἀρ. 180--182

ΔΙΑ ΠΑΙΔΑΣ

Κατελλάκια, ὁκούφους, φανέλλες,

κάλτσες καὶ μπαστούνια

ΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΜΗ